

Carin Damonert.

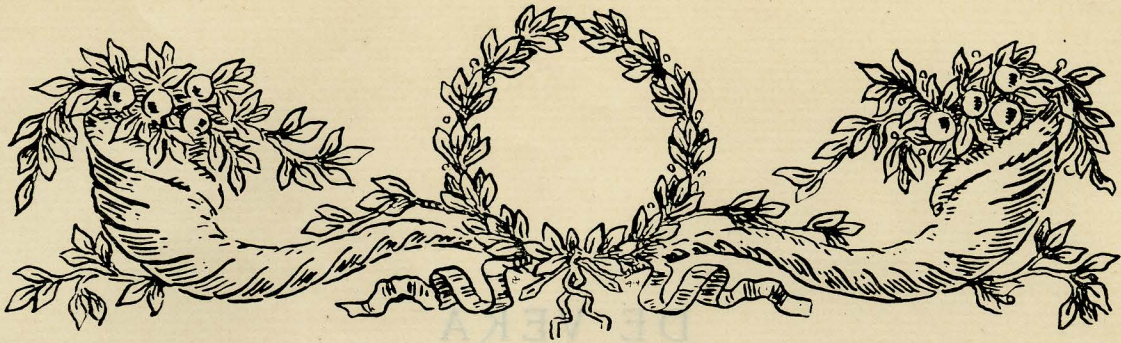
19 ~~18~~ 19.

KANTAT
VID
ÅBO AKADEMIS
INVIGNING

LÖRDAGEN DEN 11 OCH SÖN-
DAGEN DEN 12 OKTOBER 1919

AV
JARL HEMMER

MUSIKEN AV
JEAN SIBELIUS

JORDENS SÅNG

KANTAT VID ÅBO AKADEMIS INVIGNING

JORDEN

(Recitativ)

Där rullar Jorden fram med sina öden
igenom rymdens dunkelflod.
Ur fjärran glimmar gyllne stjärneglöden,
men Jordens låga flämtar tung av blod.
Av sfärers sång stå Alltets salar fyllda.
Men Jorden snyftar i den oförskyllda
fördömelse, som den ej själv förstod.

Hur vita vila höga himlanejder!
Hur djupt är evighetens sus!
Men Jorden skakas av de bittra fejder,
som rasa i dess blodbestänkta grus. —
Och aldrig har ett släkte blött och stridit
och sargat så sin egen själ och lidit
som det, som nu står ropande på ljus.

DE VEKA

(Damkör)

Vi, de i drömmarna aningsrika,
ständigt mot fjärran vi storögda se.
Seklerna stupat, men ständigt vi lika
troget ha väntat att undret skall ske.
Tecknen ha skiftat på jord och i sky.
Människan blott blir ej ny.

Bergen sin stumma predikan lyfta
upp i det stjärnesvindlande blå. —
Skola ej mänskorna engång syfta
högre än människohänder nå?
Skola de aldrig i brinnande tro
bygga till stjärnorna bro?

Dalarna blomma, i drillar dränkta,
våren går späd över doftande spång. —
Randas den aldrig, den daggbestänkta
morgon, då sanning är lärkornas sång?
Då deras hymn till en allgod gud
ej är ett vemodsljud?

Strängar för mjuka och strängar för skarpa
stämde vi samman till levnadens sång.
Molltung blev tonen i världens harpa.
Bryter den aldrig i dur sitt tvång?
Klingar där aldrig från zon till zon
människovårens ton?

DE STRIDBARA

(Manskör)

Varför vänta och spörja och drömma sig hän,
då en verklighet dådstor kallar?
Se, där flamar dock bragdernas bländande sken
över livskampens krutrök och knallar!

Giv en springare hit och ett solblankt svärd!
Och om ritten bär rakt in i döden,
så är sången ändå av ett stormlopp värd
mer än alla de blidaste öden!

Giv oss murslev och sten, giv oss eld och metall!
Vi besegra en svindlande eter.
Och om stigandet sist blir ett brakande fall,
ha vi känt dock vad höjdliv heter.

Klaga icke att lönlös är levnadens jakt,
ty den får ej en lön av klagan.
Och det finnes en rivande ryttaretakt,
som ger stil åt den dystraste sagan.

Slå ihjäl dina frågor, din klagan och gråt
med det härliga ordet: framåt!

HJÄRTAT

(Recitativ och solo)

Hör, under tigande himlar,
kringvärvat av hotfulla makter,
sjunger i växlande takter
människohjärtat sin sång:

Lång, lång
är vägen i prövningens dal.
Sparsam är glädjen, men tallösa kval
gripa med glödande tång.

Aldrig kan detta
hämna och hindra
sången som stolt ur mitt inre går.
Tårarna tvätta
läka och lindra
milt mina svidande sår.

Ofta jag slungades
ned i en avgrund av namnlöst ve.
Åter jag gungades
upp emot ljuset — och se!
räddningen låg i en fågeldrill,
en lekande glimt, som gått vill . . .

Jag är en skål,
fylld med de sällsamt blandade safter,
där under våndans jäsande fragga
stilla i djupen vagga
segrande evighetskrafter.
Vem har mätt deras mål?

Livet är jag.
Lyssna, mitt gåtfullt susande slag
lustens och lidandets vidder mäter.
Paradisdrömmar och domedag,
himlar och Hades och evigheter
— allting skapade jag.

DEN EVIGA DRÖMMEN

(Blandad kör med solo. Alla marcia)

Jordens döttrar och Jordens söner,
stora, stormiga människohav —
ingen himmel hör våra böner,
väger vår ropande längtans krav.

Sjalva måste vi bryta oss vägen
fram genom onskans vallar av is,
sjalva måste vi här på vår egen
jord plantera vårt paradys.

Hjärtat, det segrande hjärtat är med oss!
Kräves det mer att trygga sig till?
Stjärnljus ur höjden, lys oss och led oss!
Slakte på slakte i världen gått vill.

Ändå så visst som i själarna skälver
drömmen om sonande tusenår,
randas en tid, då rymden sig välver
renare blå kring en jordisk vår.

EPILOG

(Blandad kör med orkester)

Där rullar genom rymdens stjärnevimmel
vår Jord med sina stumma kval.
En rök av blod slår tung emot dess himmel
och sprider sig i Alltets klara sal.
Och kvarnarna på Jordens skumma slätter
stå ännu malande i dar och nätter
sin mäld av mänskoliv i tusental.

Vårt släkte fick ur ödets skålar tömma
en dryck med våndans bäska jäst.
Men är det något värt att ändå drömma,
då höra vi till dem, som fingo mest.
Vi drömma att en tid en gång skall randas,
då ljusa sånger ifrån Jordan blandas
med sfäreernas musik vid Alltets fest.

